सः स्वाम्यप्युतकर्त्तैव स्वामी तत् स्थानगत्वतः।
अनारब्धफलाभावादस्वामी कर्त्तृमात्रता॥

यः सत्रिणः प्रतिनिधिस्तस्य यजमानस्थाने स्वीकृतत्वेन यजमानत्वमप्यस्तीति चेत्। मैवम्। आरभ्यासमाप्तिपर्य्यन्तमनुष्ठितुः फलं युक्तम्। प्रतिनिधिस्तु नारब्धवान्। अतः फलाभावाद्यजमानत्वं नास्ति। किन्तु कर्त्तृत्वमेव। मृतस्य तु समाप्त्यभावेऽपि फलमाम्नायते। यो दीक्षितानां प्रमीयेतापि तत्र फलमिति। तत्रैवान्यच्चिन्तितम्।

नास्य स्युः फलिसंस्काराः कार्य्यवानफलित्वतः।
अन्येषां साप्तदश्यार्थमफलिन्यपि ते मताः॥

सत्रे योऽयं प्रतिनिधिः तस्य फलित्वाभावात् फलयोग्यताहेतवः पवमानादिसंस्कारा न कर्त्तव्या इति चेत्। मैवम्। अस्य फलाभावेऽप्यस्मिन् सस्कृते सत्यन्येषां यत् साप्तदश्यं तत् संस्कृतेषु सप्तदशसु स्थितं भवति। ततः सप्तदशावराः सत्रमासीरन्नित्येतत् शास्त्रमनुगृहीतं भवति। अन्यथा संस्कृता षोडशैवेति तच्छास्त्रं बाध्येत। यदि बहूनां यजमानानां अभावात् अवराल्पसङ्ख्याः यजमानाः स्युः, तदापि सप्तदशापेक्षिताः। न तु ततोऽप्यल्पसङ्ख्या इत्यर्थः। तस्मादफलित्वेऽपि तस्मिन् संस्काराः कर्त्तव्याः॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः॥
॥ ६ ॥